

Hof Arnhem-Leeuwarden, 6 oktober 2020
Nr. ECLI:NL:GHARL:2020:8087

HAD ADVISEUR DEKKINGSHIAAT MOETEN VOORKOMEN?

Het naleven van de zorgplicht brengt met zich mee dat de redelijk handelend en redelijk bekwaam assurantieadviseur tijdig mededeling doet aan de verzekeraar van feiten en omstandigheden die gevolgen kunnen hebben voor de verzekeringsdekking. Het moet hierbij dan wel gaan om feiten en omstandigheden die de adviseur bekend zijn of die hem redelijkerwijs bekend behoren te zijn. Als de adviseur dit nalaat, is hij in beginsel gehouden de schade die hiermee is veroorzaakt te vergoeden. Dat kan anders zijn als het aan de adviseur gemaakte verwijt niet heeft geleid tot nadeel van de klant. In deze zaak is Hof Arnhem-Leeuwarden, net als in eerste aanleg Rechtbank Noord-Nederland, van oordeel dat de adviseur niet schadeplichtig is jegens de klant. De casus was als volgt.

PSS fabriceert palletsorteerstystemen. Door PSS is in 2013 een palletsorteerlijn geleverd aan Colruyt in België. In mei 2015 is een werknemer van Colruyt beklemd geraakt in de palletsorteerlijn. Deze werknemer is als gevolg van dit ongeval overleden. Ten tijde van dit ongeval was PSS via haar huisbank, de Rabobank, bij Interpolis verzekerd tegen bedrijfsaansprakelijkheid. Omdat PSS van huisbank zou wisselen, heeft PSS contact gezocht met een nieuwe assurantieadviseur, MBP. Tussen PSS en MBP hebben er in juni en in september 2015 besprekingen plaatsgevonden. Tussen PSS en MBP is het ongeval in België besproken. PSS heeft aan MBP laten weten dat hem niets te verwijten viel en dat Colruyt dit zou bevestigen. PSS wilde de lopende verzekeringen oversluiten. MBP heeft hiervoor offertes opgevraagd. PSS heeft daarop bij De Noorderlinge een aanvraagformulier ingediend voor een bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering. Op het aanvraagformulier heeft PSS ontkennend geantwoord op de vragen of er binnen afzienbare tijd conflicten werden verwacht en of er nog feiten of omstandigheden bekend zijn die relevant zijn voor De Noorderlinge. MBP heeft in november 2015 per e-mail aan PSS laten weten dat de verzekering per 1 februari 2016 zal zijn overgezet van Interpolis naar De Noorderlinge. Volgens MBP was er voor deze langere termijn gekozen om af te wachten hoe het schadedossier van het Belgische ongeval zich zou ontwikkelen. In de betreffende e-mail doet MBP verslag van het telefoongesprek dat met PSS is gevoerd. Tijdens dat gesprek heeft PSS aan MBP bevestigd 'dat het schadedossier in België door uzelf is opgelost'. In januari 2016 is er gecorrespondeerd tussen

PSS en AXA, de verzekeraar van Colruyt. AXA heeft PSS per brief van 12 januari aansprakelijk gesteld voor het arbeidsongeval. PSS ontkent daarop dat hij hiervoor aansprakelijk is. In mei 2017 volgt nog een aansprakelijkstelling van PSS, maar dit keer van de advocaat van AXA. Deze aansprakelijkstelling wordt door PSS bij Interpolis ingediend met het verzoek om dekking te verlenen. Interpolis wijst dit af omdat de verzekering conform het verzoek per 1 februari 2016 werd geroyeerd. Nu een omstandighedenmelding ontbreekt en het een claims made-polis is, hoeft Interpolis geen dekking te verlenen. Ook de Noorderlinge meldt desgevraagd dat de claim van AXA niet in behandeling genomen kan worden. Want de Noorderlinge hoeft geen dekking te verlenen nu het arbeidsongeval en de aansprakelijkstelling hebben plaatsgehad vóór de ingangsdatum van de verzekering. PSS valt dus qua verzekeringsdekking tussen wal en schip.

PSS houdt MBP voor de gevolgen hiervan aansprakelijk. In de procedure in eerste aanleg bij Rechtbank Leeuwarden vangt PSS bot. De rechtbank overweegt dat MBP, als redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur, de plicht had om erop toe te zien dat tijdig alle meldingen werden gedaan aan Interpolis, om te voorkomen dat Interpolis zich op het ontbreken van dekking zou beroepen. Maar de rechtbank wijst de vordering van PSS alsnog af, omdat PSS er niet in slaagde te bewijzen dat zij de aansprakelijkstelling van AXA van 12 januari 2016 met MBP besproken had en MBP deze brief had laten lezen.

In hoger beroep overweegt het hof dat op MBP niet de plicht rustte om bij Interpolis een omstandighedenmelding te doen. De bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering van Interpolis maakte volgens het hof geen deel uit van de portefeuille van MBP. De verzekering behoorde namelijk nog tot aan de datum van royement, per 1 februari 2016, tot de portefeuille van de Rabobank. Het tweede verwijt dat PSS aan het adres van MBP maakt, te

weten dat MBP PSS had moeten waarschuwen voor een dekkingshiaat, berust volgens het hof wel op een juiste grondslag. MBP betwist dat zij op dit punt zijn zorgplicht zou hebben geschonden. Ook betwist MBP dat er causaal verband is tussen het aan hem gemaakte verwijt en het nadeel voor PSS (geen dekking door het niet-tijdig melden). Want, zo stelt MBP, ook indien de waarschuwingsplicht wel correct zou zijn nagekomen, dan nog zou PSS bij Interpolis geen omstandighedenmelding hebben gedaan. PSS was er immers van overtuigd dat Colruyt hem niet aansprakelijk zou stellen. PSS heeft tijdens een bespreking aan MBP aangegeven dat hem met betrekking tot het arbeidsongeval niets te verwijten viel.

Het hof stelt verder onder meer vast dat PSS de aansprakelijkstelling van AXA niet met MBP (en evenmin met de Rabobank) heeft gedeeld. PSS is op eigen houtje in overleg getreden met AXA en verkeerde daarmee ten onrechte in de veronderstelling dat AXA zou overgaan tot sluiting van het dossier. Ook heeft Interpolis enkele dagen voor de royementsdatum van 1 februari 2016 nog aan PSS laten weten dat de bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering zou eindigen en dat er daarop dan geen beroep meer kon worden gedaan.

Het hof volgt MBP in het causaliteitsverweer en oordeelt dat PSS onvoldoende heeft onderbouwd dat zij wél zou zijn overgegaan tot een omstandighedenmelding bij Interpolis indien MBP hem dat zou hebben geadviseerd en hem voor de risico's van het nalaten daarvan zou hebben gewaarschuwd. Het hof komt niet toe aan het verstrekken van een nieuwe bewijsopdracht aan PSS, omdat PSS daarvoor onvoldoende heeft gesteld en omdat een specifiek bewijsaanbod van PSS op dit punt ontbreekt.

De slotsom is dat het vonnis van de rechtbank bij het hof overeind blijft en dat de vordering van PSS tegen MBP in hoger beroep eveneens strandt.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.

